

Piirtänyt Janine

Kotamaailma

Olipa kerran poika, jota askarrutti elämän perimmäiset kysymykset olemassaolon täällä puolen.

Poika kohtasi kysymyksiä, voiko elää yhteiskunnan ulkopuolella ja onko inhimillisiä oikeuksia lakijärjestelmän yläpuolella.

Hän ymmärsi, ettei ollut ensimmäinen, joka pöhtii sellaisia, vaan valistusfilosofit kuten Rousseau puhuivat jo luonnenoikeudesta.

Poika ajatteli, että sellainen ylin laki olisi ihmisen rajallisen ajattelun yläpuolella ja hän halusi haastaa järjestelmää.

Luonnonsaki suojelsi ihmistä, joka hyskää järjestäytyneen yhteiskunnan ja tulisi toimeen ilman sen apua.

Varattomana ja ympäristöä syvästi myötäilevänä hänellä olisi sitä ylintä oikeutusta ottaa käyttöön sen tilkan maata, joka tarjoaisi hänelle suojaa ja elantoaan.

Hän opetteli selviytymisen taitoja ja valitsi itselleen paikan toteuttamaan mallinsa.

Häytysten piinaamana hän ahersi umpimetsässä huomatakseen, että osaaminen oli liian vähäistä. Myös ajatus, että törmäys luonnonsuojelun ja maanomistusoikeuden välillä johtaisi paratiisiin tuhoutumiseen, tuntui pahalta.

Vähin äänin hän luopui ylevästä yrityksestään ja suostui tavanomaisempaan järjestelyyn.

Hän antoi säästönsä hänen vanhempiensa käyttöön ja he ostivat yhdessä maatilan hänen vanhempiensa nimeen. Näin poika säilytti varattomuuttaan mutta hänellä oli suojaisa paikka jatkaa kokeilujaan.

Siellä hän tarvitsi vielä monta vuotta hankkimaan sitä osaamista, mitä hänestä alussa puuttui. Ajan mittaan sattui vielä monia käänteitä, mutta tästä Kotamäki sai askuunsa.

Kotamaailmasta ei ole paljon kuvia, sillä sen piti olla ehdottomasti paikka, johon nykytekniologia ei ole koskenut. Äsken perin yritin välttää rautaisia työkalujakin, eli kaikkea sellaista, mitä en pysty itse valmistamaan. Myöhemmin kelpuutin sahaa, kirvestä, rautakankea ja lapiota.

Kodassa ei ole yhtään naulaa, vain puutappeja ja vitsaksia.

Kotamaailmassa oli muitakin rakennelmia kuten tuchessa katettu siiteri.

Kasvimaatakin raivasin ja lähteen kunnostin.

Vesi on hyvä eikä ehdy kuumimpanakaan kesänä.

Kodasta piti tulla asuttava mutta se kehittyi metsäkirkoksi. Kuka haluaa asua kirkossa?

Alussa kiinnosti keräilijän elämää. Kokeisin metsästystäkin. En saanut koskaan mitään ja ajatus tappamisesta tuntui pahalta.

En saanut yhdistettyä elantoa ja kodassa asumista, joten valitsin puutarhurielämän.

Kodan sisällä oli kuitenkin tyyliä.

Tulen ääressä tuli vietettyä monta hetkeä asicita pohtien.

Paikka on vedonnut rauhallisuudellaan moniin ihmisiin - lapsiin kuin aikuisiin.

Myös Pentti Linkola ja Anneli Jussila istahtivat täällä.

*Kotamaailma esittäutui kuitenkin kasvuvaiheeksi. Sain myös opetuksen siitä, ettei
pidä päästä vieraita ihmisiä päättämään asioista, joista he eivät tiedä riittävästi. Se si
huono asia kodalle.*

Kotamaailma alkoi rapistua.

Välttääkseni romahtamista, päätin purkaa kodan.

Ovisuokku si jo tippunut.

Kota alkoi laihduttaa suurangeksi

Loput työstä hoitivat luonnonvoimat

*En tiedä onko pasuuta. Mutta erityissuhde paikkaan on säilynyt. Se tuntuu hyvältä
paikalta.*

*Ajatus oli, että rakennelmista ei jäisi muuta jäljelle kuin humusta
– ei lasia, nautseja eikä muovia.*

*Lapsemme seisoo nyt seitakiven päällä, josta nähtyäni tunsin, että tänne rakennan
kodan.*

Hirsiä panin suojaan, mutta siellä ne ovat olleet kohta 20 vuotta.

Paikka ei ole lausunut viimeistä sanaansa, sillä pääsin vasta nyt suopumaan siitä.

Lasse Nordlund 2026

Läskisanat:

Alletin kotamaailman rakentamisen n. 1993 ja jatkoin 7 vuotta. Loppua kohti tiesin, että se oli vain elämänvaihe. Silti kaikki oppimaani näkyy minun myöhemmissä töissäni.